

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS

ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

Intampinarea Domnului

PROGRAMUL LITURGIC IN PERIOADA 1 - 28 FEBRUARIE 2021

Luni 1 Februarie:

Slujba Privegherii (Vecernie, Litie și Utrenie) ..... 6.00 PM

Marti 2 Februarie: **INTÂMPINAREA DOMNULUI**

Șfânta Liturghie ..... 9.00 AM

Vineri 5 Februarie:

Acatistul Șfântului Gheorghe ..... 6.00 PM

Sâmbătă 6 Februarie:

Șfânta Liturghie și Parașta ..... 9.00 AM

Duminică 7 Februarie:

Utrenie și Șfânta Liturghie ..... 7.30 AM

Miercuri 10 Februarie:

Acatistul Șfântului Haralambie ..... 6.00 PM

Vineri 12 Februarie:

Acatistul Șfântului Nicolae ..... 6.00 PM

Sâmbătă 13 Februarie:

Șfânta Liturghie și Parașta ..... 9.00 AM

Duminică 14 Februarie:

Utrenie și Șfânta Liturghie ..... 7.30 AM

Duminică 21 Februarie:

Utrenie și Șfânta Liturghie ..... 7.30 AM

Vineri 26 Februarie:

Taina Șfântului Maslu ..... 6.00 PM

Sâmbătă 27 Februarie:

Șfânta Liturghie și Parașta ..... 9.00 AM

Duminică 28 Februarie:

Utrenie și Șfânta Liturghie ..... 7.30 AM

Cateheza "Șfânta Scriptura" ..... 11.30 AM

Parish Priest: Marius Dumitrescu - 917 592 2571

Sarbatoarea Intampinarii Domnului

Sub povara anilor si sub greutatea acoperisului invecitat al sufletului, batranul cel vechi de ani n-a slabit in credinta. Biruind prin taria nadejdii toate greutatile in inaltarea de la trup si de la lume, a intampinat mai intai cu ochiul launtric, intru fagaduinta Duhului, iar apoi si cu ochii trupesti, mantuirea cea gatita inaintea fetei tuturor popoarelor. Privirea intunecata de desertaciune n-ar fi gasit in Pruncul adus in templu dupa obiceiul Legii nimic in afara unui om aflat sub Lege, insa cel ce astepta mangaierea vesnica vede in El mangaierea batranetilor sale si a intregului Israil; pruncea sa slabiciune nu-l impiedica sa vada in El pe Carmuitorul (Mt. 2, 6) lui Israil, pe biruitorul lumii si al iadului, al pacatului si al mortii; scutecele care acopera trupul n-ascund lumina ce se revarsa de la El dincolo de poporul lui Dumnezeu - spre luminarea neamurilor (Lc. 2, 32). Cuprins de groaza evlavioasa, dreptul, in rapire covarsitoare, a aratat in primul rand sfarsitul vietii, in timpul careia i se fagaduieste ca El va vedea pe Hristos Domnul.

Acum slobozeste pe robul Tau, Stapane (Lc. 2, 29), a strigat Simeon catre Cel tinut in mainile sale. Nu un prunc in brate de batran, ci Atottiitorul in maini omenesti, ci Dumnezeu-Cuvantul ia aminte la omul ajuns la capatul puterilor; Mantuitorul lumii primeste slujire de la cel mantuit. Cate rasplati pentru o asteptare vremelnica, chiar daca ea s-ar fi intins dincolo de intregul neam omenesc!

Soarta aceasta atat de buna nu este inasa mostenirea unui singur om - si Avraam a vazut ziua aceasta, care lumineaza cu stralucirea ei toate vremurile si vesnicia, si el era atat de tare in credinta, incat de departe, din anii stravechimii, a intampinat izbavirea ce avea sa vina, si s-a bucurat (In 8, 56). Nu pentru o anumita vreme, ci pentru noi, ascultatorilor, continua ziua aceasta vesnica, in care-L putem intampina pe Domnul Mantuitorul. Daca nu ne-a fost pregatit sa-L vedem cu ochii trupesti si sa-L pipaim cu mainile, ni s-a daruit, cel putin, sa-L contemplam prin credinta si sa-L intampinam cu duhul. Cel ce a venit o data la toata lumea vine de multe ori la fiecare om, indemnandu-l sa Il intampine.

Iisus Hristos, ieri si azi si in veci, Acelasi este (Evr. 13, 8). Dupa ce a zis o data, repeta mereu lumii intregi, pana ce ii va pregati pe toti sa intampine slavita si ultima Sa venire. Mirele Ceresc vine la fiecare suflet omenesc. Sa ne oprim pe aceasta cale a mergerii tainice si sa cercetam cu faclia credintei pe de o parte cine se pregateste si-I iese in intampinare, pe de alta cine se departeaza de El. Evanghelia, ce ne-a vestit acum implinirea Legii asupra lui Hristos Domnul, Care a fost adus in Ierusalim, ii arata pe cei ce-L intampinau pe El, Cel pus in templu inaintea Domnului. Dintre numerosii locuitori ai Ierusalimului, care a fost numit loc al salasluiirii slavei Domnului, nu si-au dat seama ca-s cercetati nici Irod, care mai mult decat oricine ar fi trebuit sa vada, de pe inaltimea tronului sau, slavita venire in cetatea lui a Imparatului imparatilor, nici fariseii cei intelepti, care socoteau si vedeau vremea venirii acesteia, ci doar un om cu numele Simeon, temator de Dumnezeu si drept, care, lasand deoparte toate celelalte asteptari, astepta mangaierea lui Israil, si fiica lui Fanuil, vaduva in varsta de 84 de ani, care nu se departa de Templu, slujind lui Dumnezeu ziua si noaptea (v. Lc. 2, 25-36).

Asa intampina cercetarea cereasca orasele vestite si lumea intreaga. Puternicii lumii acesteia, cum ar fi Irod, se straduie doar sa se puna in siguranta si sa inmulteasca stralucirea maretiei lor pamantesti; furati de acest vis, ei se indeparteaza de Domnul. Inteleptii lumii, asemenea fariseilor si carturarilor, plini de dragoste de sine si nadajduire in sine, nu lasa deoparte „bucatica gustoasa” nici macar cand pipaie hrana cereasca ce se pogoara la ei - si, neafland in aceasta dulceata pamanteasca, se departeaza de la ea spre desfatarea de sine. Dimpotriva, cei ce se departeaza de lume, ca fiica lui Fanuil si ca

Simeon, in pofida parerii obstesti, merg sa-L intalneasca pe Domnul si Il intampina inca din zilele fiintarii lor pamantesti. Privind indeaproape calea unora si calea celorlalti, vom invata sa cercetam mai indeaproape propriile noastre cai.

Calea de multe feluri a lumii este intuneric si alunecare (v. Ps. 34, 5). Desertaciunea si nestatornicia, minciuna si calcarea de lege il asteapta pe oricine purcede pe ea. Cei ce o umbla, luand asupra-si sarcina calauzirii altora, ca niste oarbe calauze de orbi, ii trag mereu pe aceia in ratacire si insisi sunt trasi de ei. Intuneric e calea lumii, si alunecare. Pe ea se savarseste miscarea din pacat in pacat la fel de usor cum se rostogoleste in jos cel aruncat de pe varf de munte. De-abia apare gandul calcator de lege, ca din el se naste pofta, din pofta - fapta, din repetarea faptelor - patima, din patima - multe, necontenite griji: acestea vor impovara si stramtora inima pana cand aceasta nu se va invartosa ca o piatra. Astfel, ultima scanteie de lumina ascunsa in adancul sufletului - nazuinta spre Izvorul Cel Vesnic al bunatatilor - piere si se prefaca intr-un graunte de cenusa rece si intunecata - in nazuinta spre desertaciunea lumii.

Ce bine ar fi daca aceasta grabnica si vadita cadere de la caile lui Dumnezeu nu s-ar intinde asupra tuturor celor ce merg pe caile lumii! Dar cine nu stie ca cei ce implinesc obiceiul veacului acestuia doar ca sa nu se departeze de societatea cu care s-au obisnuit si sa nu fie vorbiti de rau se departeaza de lumina lui Dumnezeu tot atat de neasteptat ca unul dintre ucenicii plini de ravna ai lui Hristos, care, fugind de primejdia de a fi batjocorit pentru o vreme de arhieriei iudeilor, a cazut in primejdia de a fi despartit pe veci de Invatatorul sau? A uita de tine in mijlocul distractiilor zgomotoase doar pentru a te odihni de osteneala nu inseamna, oare, a-L uita pentru o vreme pe Cel ce a purtat toate ostenele si durerile noastre (v. Is. 53, 3)? A alerga dupa stralucirea si maretia lumii nu inseamna, oare, a fugi de Cel ce ne invata blandetea si smerenia (v. Mt. 11, 29)? La imparatia luminii nu se ajunge pe intunecatele carari ale lumii: deja iroseste cel ce nu aduna bunatatile cele vesnice; cine nu este cu Mine, zice Domnul, impotriva Mea este .

Inteleptii care purced pe calea cea acoperita de intuneric se coboara in scurta vreme, prin iubirea de sine, la ei insisi, si cu atat mai mult se departeaza de Domnul. Simtind intunericul in care ratacesc multi, se pun pe ei insisi mai presus de orbirea aceasta. Numarand slabiciunile altora, privirea lor scrutatoare, se intoarce in scurta vreme

la propriile calitati, cu atat mai lesne cu cat masurand neajunsurile altora micsoreaza sau ascunde cu totul propriile slabiciuni. Cand ascultam si rostim cu placere invinuiri aduse altora, aceasta da marturie despre orbirea noastra (intrucat nu vrem sa vedem in noi insine ceea ce vedem in altii), da in vileag iubirea noastra de sine, chiar daca nu o bagam de seama. Din acest firicel marunt si parut nimicnic al multumirii de sine se naste uriasul care e educat de laude, creste in mijlocul lingusirii, se intareste pana la nadajduirea in sine, devine copt in uitarea de Dumnezeu. El este cu atat mai primejdios cu cat biruie mai ascuns mintea si inima; cu atat mai mult spor are intorcand spre folosul sau toate faptele omului cu cat iubeste doar ce este al sau si intoarce spatele celor straine.

Acest duh al dragostei de sine, inradacinat in adancul sufletului odata cu vatamarea acestuia, raneste, ca un sarpe vechi, fiecare gand; ca un sfetnic neprefacut, indeamna la nevoite stralucite si le amana pe cele ce se vad mai putin; ca un prieten credincios, apara de jigniri si se razbuna pe cei care ne jignesc; ca un vrajmas puternic, se inarmeaza impotriva hotararilor noastre de a ne smeri; ca un hot viclean, rapeste insesi inaltarile in rugaciune; ca un domn stapanitor, gaseste totul in sine insusi; si ca un sarac jalnic, asteapta de la toti mila: peste tot se cauta pe sine insusi. Nu inchipuirea nascoaste aceste trasaturi atat de intunecate ale iubirii de sine, ci chiar si o usoara experienta asupra omului celui vechi ii va descoperi fiecaruia ca pe temelia aceasta se intaresc toate patimile pierzatoare din vremea cand fagaduinta amagitoare - veti fi dumnezei (Fac. 3,6) - a fost auzita in inima si primita ca binevestire. De acest duh viforos s-au sfaramat in vremurile cele vechi muntii lui Dumnezeu, si blandetea lui David s-a intunecat cu uciderea celui nevinovat, si s-a prefacut in nebunie intelepciunea lui Solomon.

A fost omorata vrajba impotriva lui Dumnezeu, dar este nascuta din nou prin nadajduirea in sine si intarita pe masura iubirii de sine. Cel ce nadajduieste in puterile sale lupta impotriva puterii lui Dumnezeu, care se savarseste in neputinte (v. II Cor. 12, 9); a socoti mari propriile nevoite micsoreaza nevoitele purtate pentru intreaga lume de catre Cerescul Mijlocitor. Aceasta putere launtrica i-a oprit pe farisei si pe carturari sa iasa in intampinarea lui Hristos Domnul; in chip asemanator, toti cei ce se culca pe nadajduirea in sine nu vad cercetarea in care Se arata Domnul cu ajutorul si cu puterea Sa.

Apropiindu-Se de Ierusalim, Iisus Hristos, dupa spusele martorilor, vazand cetatea si raul care se savarsea in ea, a plans pentru ea (v. Lc. 19, 41). O, Vesnicule Mijlocitor! Oare nu face sa curga lacrimile Tale fiecare cetate unde dezbinarea inabusa cuvintele vietii vesnice, unde faradelegea si osteneala taie calea spre legea Ta, unde camata si viclesugul ascund lumina si adevarul Tau (v. Ps. 54, 9-10)? Dumnezeule Milostive! Oare nu Te facem sa plangi pentru fiecare suflet atunci cand il dam cu veselie pe mana vrajmasilor Tai si singuri ne ostenim neobosit ca sa ne apropiem pierzarea? Sa ne mangaiem insa, ascultatorul! Indelunga rabdare nu inceteaza, caci sunt si oameni care Il cauta pe Domnul, se gasesc suflete bune, care se pregatesc necontenit sa-L intampine. Departarea de lume si de noi insine ne apropie de Dumnezeu.

Cand se strica unirea cu lumea, intunericul ce acopera mintea si inima se destrama; se descopera in el ceea ce era ascuns din pricina acelei stranse uniri. In apropierea lui auzul isi poate da seama ca zarva lumii se alcatuieste din strigate ca ale indracitilor si tanguiri de oameni impilati, din plangeri si clevetiri, din ponegriri si dihonii, din rasete si incaierari. Ochiul care patrunde in stralucirea si maretia lumeasca vede in ele o povara de care se lasa inselati doar cei neincercati, dar care incovoiaie spre pamant duhul si ingreuneaza inaltarea adevarata. Atunci, cei care poarta lanturile lumii se arata robi vrednici de mila, intelepti doar cand este vorba sa nascoceasca pieirea lor si a altora. Cu cat se vede mai bine aceasta casa apasatoare a robiei, cu atat devine mai grabnica indepartarea de ea. Din Egipt se pleaca in pustie, dar nu acolo unde se aud din nou cartire si plangeri, ci in locuinta tacerii, unde se poate lua aminte la glasul vesnic, unde se poate aduna mana hranitoare nu de trup, ci de duh, acolo unde orice stralucire pamanteasca se stinge si orice maretie lumeasca este smerita, inainte sa bage de seama, cei care ies din Egiptul lumii sunt calauziti de Indrumatorul Cel Nevazut. Daruind dorinta indepartarii de desertaciune, Acesta o intareste insufland fagaduinte, scoate cu putere de taina si merge inainte, aratand calea dreapta. Ceea ce sperie putinatatea de suflet da mangaiere celor ce parasesc desertaciunea lumii.

Acestia, ca cei care plecau din vechea casa a robiei, trec cu graba prin apa, spalandu-se cu lacrimi de pocainta; prin foc, in care arde tot ce e necurat; prin munti (Is. 42,2; 45,2), unde este pusa la incercare adevarata maretie in nevointele cele inalte; prin crapaturile pamantului (Evr. 11, 38), in trecerea carora se arata masura rabdarii si a nadejdii.

Nu omul cu puterea sa, ci Dumnezeu in ispita va aduce si usurare (I Cor. 10,13), duce pe cai atat de anevoioase pentru trup, care slabeste chiar atunci cand duhul se desteapta.

Aceasta Calauza Nevazuta ii intampina si in chip vazut pe cei care fug de lume, insa atunci cand trebuie sa le dea nadejde prin fagaduinta ca lui Avraam, care a lasat casa tatalui sau (v. Fac. 12, 1, 7); cand trebuie sa-i mangaie prin binecuvantare, ca pe Iacov, care fugea de fratele sau (v. Fac. 35,1); cand trebuie sa-i inarmeze cu puterea minunilor, ca pe Moisi in biruinta asupra faraonului. Cei ce au iesit din lume stiu vremea si chipul intampinarii dumnezeiesti, daca n-au luat cu ei ramasite ale casei de mai inainte, asemenea Rahilei, ca sa se mangaie in putinatatea lor de suflet.

Cei ce parasesc cu adevarat lumea parasesc orice lucru al lor si, departandu-se de desertaciunea cea din afara, se departeaza mai ales de ei insisi - de desertaciunea launtrica. Daca trupul nu este sprijinit de puterea sa, cade la pamant. Punandu-si nadejdea in puterile sale duhovnicesti, omul cel vechi cade de pe inaltime - cade din marire in smerenie, de la visare la cunoasterea de sine. Stralucirea credintei lumineaza aceasta fericita cadere si descopera:

„Cunoaste, omule, ca esti si sarac, intrucat nu este pe pamant nimic care sa fie al tau, in afara nascocirilor tale - a leaganului, a scutecelor de multe feluri si a mormantului; si orb, intrucat val este asternut pe inima ta si te impiedica sa vezi lumina vesnica ce te incalzeste, iar intelegerea ti se taraste doar pe fata cea vazuta a lumii acesteia stricacioase, cunoscand-o numai prin pipait. Nu-ti numara nevointele glorioase: ca niste frunze de smochin, acestea nu ascund goliciunea ta launtrica si nimicnicia duhovniceasca”.

Pe masura ce omul cel dinafara cade si se strica, cel launtric se ridica si se innoieste (v. II Cor. 4, 16). Smerindu-se, simtindu-si neputinta duhului si a trupului, iar totodata luptandu-se cu vrajmasii din afara si dinlauntru ca unul care se lupta cu moartea, din tot sufletul si din toata puterea striga cerand ajutor: *„Scoala-Te, Doamne, in intampinarea mea!”*

Grabind insa cu duhul si cu trupul a savarsi calea sa chiar daca n-a aflat intarirea cea preinalta, vede inca o treapta pe care trebuie sa se pogoare pentru a cadea la asternutul picioarelor Mantuitorului: vede mormantul, prin care a trecut Iisus Hristos, si fara intarziere, prin

puterea iubirii dumnezeiesti, arunca in el tot omul cel vechi, omoara toate dorintele, aplectarile, pana si gandul la propria sa smerenie.

Cine nu vede aici ca cel ce se departeaza de Sine insusi merge in urma Domnului, Care S-a smerit pana la pruncie si iesle, Care de pe Tronul slavei S-a pogorat pe cruce si in mormant? Daca aceasta masura a desertarii de sine duhovnicesci in omul slab si neputincios nu atinge masura varstei lui Hristos, o va implini Cel care, Insusi fiind ispitit, stie cum sa le ajute celor ispititi (v. Evr. 2, 18). Ochiul trupesc nu vede cum Indrumatorul Ceresc savarseste calea desertarii de sine impreuna cu alesul Sau, insa si urechea trupeasca aude cum se intareste neputinta desavarsita spre a birui puterile potrivnice: Nu te teme, ii spune Domnul celui ce se smereste, Eu sunt cu tine, Eu sunt Dumnezeuul tau; Eu iti voi da tarie si te voi ajuta, si dreapta Mea cea tare te va sprijini (Is. 41,10). Chiar daca insusi cel ce neincetat se inalta si se apropie de Domnul Care vine nu simte pe pamant dumnezeiasca intampinare, nadejdea ne incredinteaza insa ca el se pregateste pentru intampinarea sarbatoresca si ultima. Atunci cand Insusi Domnul, intru porunca, la glasul arhanghelului, Se va pogori din cer (I Tes. 4, 16), cei care il asteapta pe pamant ca maturatura tuturor (I Cor. 4, 13) vor prinde aripi ca vulturii si vor zbura, avand lumea ca martora, ca sa-L intampine pe Domnul in vazduh, si asa pururea cu Domnul vor fi (I Tes. 4,17).

Nu numai cei alesi din lume se ostenesc sa se pregateasca pentru a-L intampina pe Dumnezeu, Care vine degraba si fara veste: impreuna-suspinarea si impreuna-indurerarea cu ei a fapturii in prefacerile nestatorniciei si in stricaciune apropie intreaga lume de marea intampinare a slobozeniei slavei fiilor lui Dumnezeu (Rom. 8, 19-21).

Credem, Doamne, in intampinarea Ta si de acum, si care va sa fie la sfarsitul vremurilor! Dorind sa ne apropiem de Tine, in numeroase randuri ne departam de desertaciune, insa ne intalnim cu ea iarasi. Ne parasim pe noi insine, insa doar cand ne maniem pe slabiciunile noastre, iar dupa ce purtam o osteneala usoara ne intoarcem cu dragoste la noi insine. Saracia credintei ne lasa intr-o asemenea putinatate de suflet, insa dorinta de a intampina slava Ta inca nu ne lasa. Aici tindem catre Tine mainile noastre, rugandu-ne ca dreapta Ta sa ajunga pana in adancul sufletului si ca inaintea scularii duhului nostru in intampinarea Ta sa iasa puterea Ta: credem, Doamne, ajuta necredintei noastre! Amin.

Sfantul Inochentie al Penzei

Cand Il facem pe Dumnezeu "pretextul" vietii noastre

Mulți dintre noi ne apropiem de biserică fugind de societate, de noi înșine, chiar de viața însăși. Ne jucăm de-a v-ați ascunselea. Căutăm o zonă în care să nu existe durere, stricăciune, suferință, agonia existenței. Căutăm un părinte, un „stareț” care să-și ia asupra-și viața noastră, problemele noastre și durerea noastră.

Un duhovnic, care să ne absolve de greșelile noastre și care să-și asume să trăiască în locul nostru. Cineva care să ne ofere rețete de viață, așa încât să nu ne doară și să nu suferim din cauza eșecurilor noastre. Să facem greșeli fără consecințe sau urmări, să nu riscăm, sau, când riscăm, să nu primim în sufletele și în trupurile noastre consecințele faptelor noastre.

Deși la o primă privire aceste lucruri par firești, omenești, în același timp nu sunt și mature și rodnice duhovnicești. Nu ajută dezvoltării noastre psihice, fizice și în general creșterii spirituale.

Vrem un Dumnezeu schimbat, Care să își asume El să trăiască în locul nostru, Care să facă în toate voia noastră, Care să Se pună într-un mod magic, aproape supranatural, în slujba nevoilor noastre. Nevoi care, pentru a fi satisfăcute, presupun tocmai contactul nostru cu lumea reală, și nu cu fantezia, care caută să trăiască și nu să se ascundă în spatele Părintelui.

Pretindem un Dumnezeu Care să ne dea sănătate, să ne găsească de lucru, să ne zidească case - una sau două, poate chiar una de vacanță, în locuri neumblate - un Dumnezeu Care să binecuvânteze investițiile noastre, să ne îmbogățească și să-Și pună partea de succes în profilul nostru social. Să-i treacă pe copiii noștri la evaluările naționale fără trudă, fără un efort special, sfidând astfel alt copil care va pierde locul. Și lista cererilor și a solicitărilor noastre către acest Dumnezeu după chipul și asemănarea noastră e nesfârșită. E o listă de cereri și negocieri atât de lungă, pe cât ne e și voia.

Dacă însă cineva cercetează chiar și în treacăt cuvântul lui Hristos, atunci îi este ușor să înțeleagă și să simtă că acest Dumnezeu la Care ne referim mai mult ca la o căutare a sinelui nostru nu este și nu are nici o legătură cu Dumnezeul pe Care ni l-a descoperit Hristos și Biserica Sa.

Dumnezeul lui Hristos este Tatăl tuturor. Plouă și peste drepti și peste cei nedrepti, și peste cei vicleni și peste cei buni. Iubește fără să ceară nimic în schimb. Este un Dumnezeu Care nu Se schimbă, ci rămâne „statornic” în dragostea către fiecare om, către fiecare formă de viață. Nu iubește pe unul mai mult și, pe altul mai puțin, nu binecuvântează pe oamenii virtuosi și buni mai mult decât pe cei păcătoși. Acestea sunt doar moduri antropomorfe de abordare.

Fără să negăm că Biserica este spațiul liniștirii, odihnei, mângâierii și a alinării în fața ostilei văi a plângerii numită viață, totuși

în acest spațiu nimeni nu poate cere să i se rezolve ca prin farmec din afară toate problemele, și asta fără costuri, riscuri sau dureri.

Destui oameni consideră de la sine înțeles că dacă postesc, merg la biserică și au un duhovnic, nu vor fi lăsați de Dumnezeu nici să se îmbolnăvească, nici să sufere și, în general, nu li se va întâmpla nimic rău.

Se înțelege că acestea nu pot exista pe calea duhovnicească a vieții bisericești, deoarece cunoaștem că atât Hristos, cât și Maica Sa, și apostolii, și mulțimea covârșitoare a sfinților nu doar că au fost lipsiți de cele de mai sus, ci, mai mult, au avut durerea, încercările și crucea, condiții ale învierii lor personale.

Hristos moare pe cruce absolut singur. Maica Sa jelește văzându-și Fiul mort. Ucenicii sunt copleșiți de durere și jale pentru că și-au pierdut învățătorul. Mucenicii suferă și se predau chinurilor înfricoșătoare și teribilei morți. Cuvioșii își dau sângele conștiinței lor... E ușor de înțeles că nici sfinții, și nu doar ei, ci nici unul dintre cei care alcătuiesc trupul Bisericii nu sunt sau nu au fost copii „favorizați” ai lui Dumnezeu.

Trebuie să clarificăm faptul că Biserica nu reneagă viața, ci o arată ca pe o cruce și o înviere, durere și extaz. Cuvântul lui Hristos nu este mângâietor pentru a sluji vreunei închipuirii narcisiste, ci este străduința de transfigurare a realității.

Hristos atât prin viața Sa, cât și prin cuvântul Său ne-a descoperit un mod de viață în care omul devine responsabil și chezaș al vieții sale. Hristos cere de la fiecare om să se schimbe, să-și simtă nereușita ca pe un eșec existențial.

Iubirea și toate celelalte porunci ale lui Iisus nu sunt precepte morale ale unei ideologii de clasă sau de clan, ci călăuziri ontologice pentru viața omului, pentru a exista o deplinătate adâncă a vieții dinlăuntrul lui.

Dumnezeu nu este pavăză și liman în înțelesul anulării răspunderii personale. Tot ceea ce face El este din pronia Sa tainică, neînțeleasă, de multe ori paradoxală, prin care ne dă ocazii și posibilități de pocăință (peravoia), ca supra-gândire pentru schimbarea existențială a vieții.

Paraliticului de 38 de ani îi oferă posibilitatea de a-și recâștiga viața pierdută, vindecându-l. Însă înainte de a pleca, i Se adresează acestuia, spunându-i: Iată, te-ai făcut sănătos, să nu mai greșești. Să nu faci din nou aceleași lucruri, deoarece vei păți mai rău decât ce ai suferit până acum. Nu-l amenință într-o manieră supranaturală, ci-l avertizează asupra modului eronat de viață care l-a distrus vreme de 38 de ani și care implicit ar putea să-l scoată definitiv din viață.

Cuvinte duhovnicesti ale Cuviosului Bonifatie de la Teofania

Ce trebuie ca Domnul să audă rugăciunea mea?

Cine vrea ca Domnul să audă rugăciunea lui trebuie ca atunci când va sta înaintea Lui și va tinde către El mâinile sale să se roage din toată inima pentru vrăjmașii săi, chiar mai înainte de a se ruga pentru sufletul său.

Ce trebuie să-și amintească în primul rând cel ce dorește a sluji Domnului?

Vrednic de crezare este cuvântul care zice că, dacă vei muri împreună cu Hristos față de păcat, vei și trăi împreună cu El; dacă răbdăm necazurile, trăind după învățătura lui Iisus Hristos, împreună cu El vom și împărăți, dar dacă ne vom da în lături de la moartea față de păcat și vom trăi fără învățătura lui Hristos, și Hristos Se va lepăda de noi. Așadar adu-ți aminte de acest cuvânt vrednic de crezare, spune Apostolul Pavel (v. II Tim. 2,11-14).

Cum pot să îmi cunosc păcătoșenia?

Pentru aceasta, povățuitorii buni sfătuiesc să ne rugăm Sfântului Duh pentru luminare. Acesta este un lucru foarte bun, de care este neapărată nevoie. Bineînțeles că la rugăciunea noastră, lumina Atotsfântului Duh poate să arate și chiar ne arată totul, până și cele mai mici strâmbătăți din inima noastră. Nu trebuie să ne mulțumim însă numai cu rugăciunea; trebuie să ne străduim să vedem ce ne arată Duhul Sfânt. Lumina lui Dumnezeu arată limpede tot ce se află în casa noastră - dar ca să vedem ceea ce e în ea trebuie să deschidem ochii și să ne uităm cu luare-aminte, cercetând cele ce se află în ea. Altfel, oricât de limpede ne-ar arăta lumina de zi a lui Dumnezeu cele ce se află în casa noastră, nu vom ști ce este în ea dacă nu o vom cerceta.

Ce să fac dacă atunci când sunt în societate nu mă pot înfrâna de la vorbă, iar atunci când vorbesc supăr pe cineva, chiar fără să vreau, cu spusele mele?

Cine nu este încercat în înfrânarea limbii sale trebuie să-și amintească cel mai mult aceste cuvinte ale psalmistului, pe care Sfânta Biserică le grăiește lui Dumnezeu: pune, Doamne, pază gurii mele și ușă de îngădire împrejurul buzelor mele, știind fără putință de îndoială că limba este un rău fără de astâmpăr; ea este plină de venin aducător de moarte; dacă nu va greși cineva în cuvânt, acela este bărbat desăvârșit, în stare să înfrâneze și tot trupul (Iac. 3, 8, 2).

Cum să mă cunosc în chip vrednic de crezare pe mine însumi, sau cum să-mi cunosc propria păcătoșenie?

Pentru aceasta avem oglindă, în care oricine își poate vedea foarte lesne și limpede toată păcătoșenia sa, numai să dorească. Această oglindă curată, ce ne arată deslușit tot ce e înlăuntrul nostru, aproape că a ieșit din întrebuintare cu totul, și ne mulțumim cu oglinda care ne arată doar cele din afară. Oglinda curată de care vorbesc este legea lui Dumnezeu, arătată prin cele zece porunci dumnezeiești; cine se privește fără încetare în această oglindă își poate vedea în chip cu totul vrednic de crezare propria păcătoșenie.

Trebuie să-i iert pe toți cei ce mă necăjesc, sau nu?

Să luăm aminte la cuvântul lui Dumnezeu, care ne arată că cine nu-l iartă pe cel ce îl necăjește nu trebuie să se numească creștin, deoarece creștinismul cere neapărat iertarea supărărilor pricinuite de aproapele. Iată ce spune Mântuitorul nostru: ați auzit că s-a zis: „Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău.” Eu însă vă zic: iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vatămă și vă prigonesc (Mt.

5, 43-44). Dacă iubiți pe cei ce vă iubesc, ce răsplată puteți avea? Ci iubiți pe vrăjmașii voștri și faceți-le bine (Lc. 6, 32, 35); nu vă răzbunați singuri, căci scris este: „A Mea este răzbunarea, Eu voi răsplăti, zice Domnul” (Rom. 12,19).

Ce să fac dacă mă smintesc văzând că alții spun fără opreliști tot ce le vine în cap ori mă supăr nevăzând la ei blândețe în purtarea față de ceilalți?

Incredințează-te pe tine însuși că aceasta ți se pare, din pricina neatenției și nechibzuinței tale. Nu trebuie să osândești pe nimeni, fiindcă nu știi cu ce scop fac ei acestea, după cum nu știi nici cu ce scop mă port eu cu cineva așa și nu altfel. Străduiește-te să iei mai mult seama la tine însuși, nu să descoși faptele și purtarea altora. Ești creștin, și ca atare nu ai dreptul să judeci unde, când, cum și cu cine se poartă cineva așa cum se poartă.

Patima trupească luptă mai puternic decât celelalte sufletul meu; ce mijloc este mai lesnicios pentru a o stinge?

Primul și cel mai obișnuit mijloc pentru tăierea patimii trupesti este îndepărtarea de cele ce aprind sufletul, precum și înfrânarea aspră. Este greu să fii curat în mijlocul smintelilor lumii. De asemenea aducerea-aminte de faptul că suntem stricăcioși și că în curând va veni ceasul morții ajută mult la stingerea ei. Cât de jalnic este atunci când vezi oameni care mai înainte erau stăpâniți de ea, iar acum au căzut în boli de nevindecat, ori au înnebunit, ori sunt roși de gelozie, sunt străpunși de necredință și înșelăciune și încă dinainte de moarte ard în focul de iad al deznădejdiei!

Ce să fac ca Domnul să audă rugăciunea mea?

Dacă vrei să te rogi lui Dumnezeu, cercetează-ți mai întâi mintea și rânduiește-o în așa fel, încât atunci când vei spune: „milostiv fii mie” să fii și tu milostiv față de cei care te roagă; când vei spune: „nu pomeni greșalele mele”, nici tu să nu pomenești greșalele aproapelui tău; când vei spune: „nu pomeni păcatele mele cele de voie și fără voie”, nici tu să nu pomenești necazurile cu care te-a amărât altul. De nu vei face asta, te vei tot ruga, iar Dumnezeu nu te va asculta, după cum dă mărturie Sfânta Scriptură. Astfel, în Evanghelia Domnul poruncește să ne rugăm în felul acesta: „și ne iartă nouă greșalele noastre precum și noi iertăm greșiților noștri”: că de veți ierta oamenilor greșalele lor, ierta-va și vouă Tatăl vostru Cel ceresc (Mt. 6, 14-15). Și în Evanghelia după Luca spune: iertați, și veți fi iertați (Lc. 6, 37). Și altundeva îi învață pe ucenici să se roage așa:

și ne iartă nouă păcatele noastre, fiindcă și noi iertăm tuturor celor ce ne greșesc nouă (Lc. 11, 4).

Nu înțeleg bine puterea pocăinței

Pocainta este doctorie care nimicește păcatul; ea este dar ceresc și putere minunată, care, din mila lui Dumnezeu, biruie puterea pedepsirii pentru călcarea legii. Iată de ce ea nu îl leapădă pe curvar, nu îl alungă pe preacurvar, nu se leapădă de bețiv, nu se îngreșează de închinătorul la idoli, nu îl disprețuiește pe ocărător, nici pe hulitor, nici pe mândru, ci pe toți îi schimbă, fiindcă este cuptor care curăță de păcat pe de-a-ntregul. Viața noastră de acum este vreme de pocăință. Mare primejdie ne pândește pe noi, cei împovărați de păcate, dacă nu vom preîntâmpina prin pocăință pedeapsa veșnică, dacă nu vom apuca înaintea feței Lui întru mărturisire (Ps. 94, 2) și nu vom stinge focul păcatului prin lacrimi de căință și umilință. Mare este focul păcatului, însă lacrimile îl sting.

Ce trebuie să-l facă pe creștin să-și îndeplinească îndatoririle cetățenești?

Intr-o obște bine orânduită, felurile ranguri și tagme există pentru ca membrii societății să-și poarte poverile unii altora, adică să se ajute între ei pentru a ajunge ca cei mai mari să se îngrijească de pacea și siguranța celor mai mici, iar aceștia, la rândul lor, să le slujească celor mai mari după măsura puterilor lor, potrivit felului îndeletnicirilor lor. Ca atare, este învederat că nu iubirea de sine și căutarea propriului câștig trebuie să-l călăuzească pe creștin în împlinirea îndatoririlor creștinești, ci dorința ca aproapelui să îi fie bine, dragostea neprefăcută față de el. Invățându-i pe creștini să se supună cârmuirilor și legilor statului (v. Rom. 13,1-18), și potrivit cu treapta și însemnătatea cârmuirilor societății să dea fiecăreia dintre ele cele ce i se cuvin, Sfântul Apostol Pa vel spune: dați, deci, tuturor cele ce sunteți datori: celui cu darea, darea; celui cu vama, vama; celui cu teama, teamă; celui cu cinstea, cinste; el îmbină toate aceste îndatoriri și celelalte de același fel într-o singură mare îndatorire a creștinului: nimănui să nu fiți datori, decât cu iubirea unuia față de altul, că cel care iubește pe aproapele a împlinit legea.

Cum trebuie să ne purtăm în fața smintelilor?

Dacă vezi sminteli în jurul tău, întoarce-te de la ele către altarul duhului tău, și ele vor rămâne cu ușurință în afara ta. Dacă îți apasă inima supărări, întoarce-te către duhul harului, care trăiește în tine, și ele vor alcătui fericirea evanghelică. Dacă îți îngreunează calea vieții împrejurări mohorâte, ține-te de ungera pe care o aveți de la Cel Sfânt, și ea te va

învăța despre toate (v. I In 2, 20-27). Dacă îți seacă în vreo privință puterile, să știi că nici înainte nu trebuia să te bizui pe ele, iar acum te încredințezi din cercare că trebuie să ceri ajutorul lui Dumnezeu, căruia îi place să se desăvârșească întru neputințele noastre.

Adeseori aud de la tine, părinte: „Rabdă cu nădejdea cea bună”; până când trebuie să rabd?

Tărâmul răbdării este foarte cuprinzător. El se întinde de-a lungul întregii vieți a omului și, totodată, cuprinde toate destinele omenești din această lume. Prin răbdare, omul agonisește și păstrează toate bunătățile, reușește în ceea ce întreprinde, ajunge la împlinirea dorințelor, îndură fără să se vatăme năvălirile răutăților; îndată ce a ieșit din răbdare, se află în primejdia de a pierde binele și a suferi de pe urma răutăților sau, ceea ce este mai cumplit, a face rău. Fără răbdare nu poate fi vorba de nevoință, iar fără nevoință nu poate fi vorba de virtute, nici de dar duhovnicesc, nici de mântuire, pentru că împărăția lui Dumnezeu se ia cu silință (Mt. 11,12).

Ce ne trebuie ca să fim totdeauna liniștiți și să nu avem frică de nimic?

Ca să avem totdeauna tihnă, nu trebuie să ne bizuim pe puterile noastre, ci să cugetăm mereu la cuvântul dumnezeiesc: acesta ne este sprijin, tărie și liman lin. Este în Sfânta Scriptură o făgăduință a Domnului, care este pentru noi zid și scut. Domnul ne-a zis: Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului (Mt. 28, 20).

Este cu putință ca cel ce nu bea vin să fie beat, iar cel ce bea să aibă trezvie?

Se poate, fiindcă în Scriptură se spune: amețit, dar nu de vin (Is. 51, 21). Fără vin se îmbată cel ce nu părăsește nepăsarea și nu înfrânează turbarea patimilor prin chibzuință evlavioasă. Și cel care bea vin poate fi treaz cu sufletul și priveghetor în toate cele mântuitoare de suflet, căci dacă ar fi fost cu neputință lucrul acesta, Sfântul Apostol Pavel nu i-ar fi dat ucenicului său Timotei un asemenea stat: folosește puțin vin, pentru stomacul tău și pentru desele tale slăbiciuni (I Tim. 5, 23) - fiindcă beția ce altceva este, decât o ieșire din mintea cea firească, schimbare în rău a inimii, sărăcire a noimei, lipsire de înțelegere: toate acestea nu vin doar de la beția cu vin, ci și de la beția mâniei și de la pofta cea fără de rânduială.

SFÂNTUL BONIFATIE DE LA TEOFANIA

Marturii despre Rugăciunea lui Iisus

– ***Vă rugăm să ne spuneți ceva despre Rugăciunea lui Iisus și despre modul cum poate fi obținut darul acestei rugăciuni***

– Dacă nu este un dar al lui Dumnezeu, de fapt, nu s-ar putea face nimic. Dumnezeu ne dă darul Său în orice moment al vieții noastre și avem nevoie de el, pentru că suntem în stare de cădere. Eu cred că esența căderii este dorința omului de a fi dumnezeu fără Dumnezeu. În referatul biblic despre căderea lui Adam, ni se spune că el a urmat sfatul diavolului de a mânca din pomul oprit, crezând că va deveni ca Dumnezeu. Dar este o absurditate să crezi că poți fi dumnezeu fără Dumnezeu. Și aceasta este tragedia căderii, iar noi ne găsim într-o astfel de stare.

Deși suntem toți membri ai Bisericii prin Taina Botezului, trebuie să luptăm în noi împotriva eredității căderii. Și cred că dacă această cădere este, în primul rând, un act de orgoliu, a te pregăti pentru primirea darului lui Dumnezeu înseamnă a te smeri înaintea Lui. Cu alte cuvinte, nu este decât un act prin care facem constatarea eșecului nostru. Și eșec este poate un alt cuvânt sinonim pentru păcat. A te pregăti înseamnă a te așeza la picioarele scării care duce la Dumnezeu și care este exprimată în Fericiri: „Feriți-vă cei săraci cu Duhul, că a lor este împărăția cerurilor. Deci pregătirea este un act care constă în a te coborî în profunzimile smereniei. Și numai în smerenie Dumnezeu ne poate oferi darurile Sale. Aceasta deosebește calea creștină de toate pseudospiritualitățile care se răspândesc astăzi în lumea întreagă, sub numele de New-Age, care adună la un loc tot felul de curente, tot felul de așa-zise spiritualități ce nu vorbesc nici de smerenie, nici de pocăință. Dar tocmai pe calea pocăinței omul se întâlnește cu Dumnezeu. Am vorbit acum despre dar și am spus că noi primim darurile lui Dumnezeu în orice moment al vieții noastre. Trebuie să facem însă un efort pentru a primi acest dar, și cel mai important este a ști cum să facem să dureze acest dar în noi. În experiența Bisericii vedem că Dumnezeu oferă cu ușurință darul Său, dar că după aceea noi îl pierdem. Și cum să continuăm în momentul în care am pierdut darul?

Viața duhovnicească trece prin trei etape: 1) etapa dăruirii harului, apoi 2) etapa retragerii simțite a harului și 3) cea a redobândirii harului. Intreaga problemă a ascezei este cum să trăim în această a doua perioadă. De prima Se ocupă Dumnezeu. În a doua

etapă, El ne lasă oarecum să mergem cu puterile pe care ni le-a dat, pentru ca în final să redobândim acest har și să-l păstrăm. Eu cred că întreaga tradiție ascetică și spirituală a Bisericii (Filocalia, Scrierile Părinților etc.) ne învață ce să facem tocmai în această a doua perioadă. Și cred că sunt trei lucruri aici: trăirea după poruncile lui Hristos; lupta contra patimilor (și Părinții Bisericii au descris pe larg metodele tămăduirii de aceste boli spirituale) și iubirea aproapelui. Adeseori, prin iubirea aproapelui putem să ne apropiem de Dumnezeu.

În Rugăciunea lui Iisus eu cred că sunt doi poli. În primul rând, ne așezăm în prezența lui Dumnezeu: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu...” pentru că trebuie să se facă distincția clară între culpabilitate și pocăință. Culpabilitatea poate fi uneori o expresie a trufiei: „Cum, eu care sunt așa și așa, să pot face un lucru atât de rău?” Rămâi centrat pe tine însuși. Dimpotrivă, în pocăință te întorci spre Dumnezeu. Cel mai elocvent exemplu în această privință este parabola Fiului risipitor. Ne întoarcem spre Dumnezeu, spre Hristos Care este Dumnezeu, și avem conștiința clară că Hristos este Dumnezeu făcut Om, ca omul să devină Dumnezeu.

Al doilea pol al rugăciunii este cererea de mântuire („miluiește-mă pe mine, păcătosul”), având conștiința eșecului nostru. Și cred că este un mare dar al providenței faptul că oamenii din epoca noastră, oamenii în general, chiar în afara mănăstirilor, pot avea acces la această formă de rugăciune. E un mare dar pentru noi, care suntem la sfârșitul veacurilor.

Este necesară o pregătire specială pentru practicarea Rugăciunii inimii, sau se poate face de către oricine!

- Cred că Rugăciunea lui Iisus nu este un lucru care trebuie separat de viața și rugăciunea Bisericii, în general. Orice creștin poate folosi Rugăciunea lui Iisus. Această rugăciune nu este însă mai sfântă ca Sfânta Împărtășanie sau ca rugăciunea Tatăl nostru. Dar este adevărat că Rugăciunea lui Iisus are un caracter ce ar putea fi numit sacramental. Ea conține numele lui Dumnezeu Care S-a făcut Om, și în Vechiul Testament se spune în Decalog: „Să nu iei numele Domnului Dumnezeului tău în deșert.” Deci trebuie să folosim această rugăciune cu frică de Dumnezeu și cu dragoste.

Problema se pune atunci când folosim această rugăciune mai des și sistematic, fiindcă ea poate provoca anumite efecte la care nu te aștepti și nu știi cum să reacționezi. Fac aluzie la faptul că, prin Rugăciunea lui Iisus, patimile care dorm în noi se pot redeștepta și redeveni active. E ca și când o rază de lumină intră într-o cameră și pune în evidență toată murdăria de acolo. Nu lumina produce murdăria din cameră, ci ea doar o descoperă. De aceea, în momentul acela, avem nevoie de cineva care poate să înțeleagă și să talmăcească ceea ce se întâmplă cu noi și să ne ajute să vindecăm rănilor și patimile din noi. Nu există o inițiere specifică în tainele acestei rugăciuni; Botezul însuși ne pregătește pentru aceasta, dar trebuie să știm ce facem. Să știm pe Cine invocăm în rugăciune când spunem: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul” și să avem o atitudine de smerenie, de pocăință. Și această atitudine este absolut necesară când facem o astfel de rugăciune.

Trebuie să fim foarte atenți când folosim această rugăciune, adică să avem o atitudine corectă, potrivit tradiției noastre. Nu ca o formulă de mantra sau ca o meditație transcendentă; să rămână în contextul ei.

Cum să începem practicarea Rugăciunii lui Iisus?

Cred că nu trebuie nici o pregătire pentru a începe practicarea Rugăciunii lui Iisus. Trebuie să începi numai a te ruga, și rugăciunea însăși te va învăța cum să te rogi. Bineînțeles că trebuie să ai credința creștină în suflet și să nu încerci să practici Rugăciunea lui Iisus ca o formă asemănătoare cu yoga. Deci trebuie să fii înrădăcinat în Tradiția Bisericii, să ai o viață sacramentală. Și, dacă e posibil, să ai un părinte duhovnicesc.

Și acum vreau să subliniez mai întâi că trebuie să știi cui te adresezi. Pentru că atunci când ne rugăm cu Rugăciunea lui Iisus invocăm numele lui Dumnezeu însuși, și Dumnezeu este prezent în numele Său. Este o formă de taină.

Unul dintre punctele esențiale ale credinței creștine este acela că lumea a fost creată de Dumnezeu și, pe de altă parte, că noi, oamenii, ne aflăm într-o stare de cădere, de greșală. Am fost foarte impresionat să văd că în biserici vechi, din secolul al XII-lea, de exemplu, în Italia, la Palermo sau în Franța, într-o biserică a Sfântului Sabin, de tip roman, există scene ale creației (cele șase zile ale Facerii) și, de asemenea, câteva puncte esențiale ale întâlnirii omului cu Dumnezeu, prezentate în Vechiul Testament. De pildă, întâlnirea lui Dumnezeu cu Noe, cu Avraam la stejarul de la Mamvri și, îndeosebi, întâlnirea lui Dumnezeu cu Moise la rugul aprins, unde Dumnezeu își revelează numele, spunând: „Eu sunt Cel ce sunt.” În toate aceste scene apare Fiul lui Dumnezeu, Logosul, Care Se revelează. Dumnezeu este reprezentat întotdeauna sub trăsăturile lui Iisus Hristos, și eu însumi am fost impresionat văzând că Iisus, pe Care îl invocăm, este Dumnezeul nostru Creator și că lucrarea Sa de creație n-a început cu Nașterea din Betleem. Pruncul născut în peșteră este Dumnezeul Creator al tuturor lucrurilor. Însă El este, de asemenea, și Mântuitorul nostru. În limba ebraică, numele „Iisus” semnifică „Dumnezeu Mântuitorul” sau „Dumnezeu Care mântuiește”.

Am spus că nu trebuie pregătire pentru a începe practicarea Rugăciunii lui Iisus, dar trebuie să dezvoltăm progresiv credința noastră în Persoana pe Care o invocăm. Pe de altă parte, când spunem „miluiește-mă pe mine”, adăugăm: „pe mine, păcătosul”.

Deci trebuie să invocăm numele lui Dumnezeu cu conștiința că suntem păcătoși. Dar ce înseamnă a fi păcătos? Nu-i o categorie morală. De pildă, la mănăstire vin și se spovedesc credincioși care regretă că nu sunt buni, și ei ar vrea să facă un efort pentru a deveni mai buni. Atunci eu le răspund că a fi creștin nu înseamnă a fi bun, ci a fi unit cu Dumnezeu. Și bineînțeles că fiind unit cu Dumnezeu ești bun, dar într-un alt fel. Păcatul exprimă separarea noastră de Dumnezeu. În Noul Testament și la Părinții Bisericii, cuvântul „păcat” este aproape echivalent cu „moarte” și „diavol”. Suntem sclavii păcatului, după cum suntem sclavii diavolului și supuși morții. De aici aceasta cerere adresată lui Dumnezeu, Creatorul și Mântuitorul nostru, de a avea milă de noi: („Miluiește-mă, Dumnezeule...”) și de a ne elibera din această stare de păcat și de moarte.

Este bine să încercăm practicarea Rugăciunii lui Iisus armonizând-o cu suflul respirator? Practicarea sistemului yoga contravine principiilor Tradiției creștine. Filosofia acestor sisteme se află în opoziție cu Ortodoxia?

Practicarea Rugăciunii lui Iisus nu este legată de nici o tehnică: de poziție, de respirație sau de altceva. Este adevărat că în cursul istoriei i-au fost asociate diferite maniere de respirație. Mă găsesc acum vreo 20 de ani la un congres pe teme

ecumenice, și acolo participa și mitropolitul Transilvaniei, Antonie Plămădeală. I se pusese această întrebare și el a răspuns într-o manieră care mi s-a părut perfectă. El a zis: Metoda nu vă va conduce la rugăciune, dar rugăciunea vă va conduce la metodă. Este un joc de cuvinte pe undeva, dar este foarte adânc. Condițiile esențiale pentru Rugăciunea lui Iisus aparțin unei alte ordini. Trebuie să ai credința în Iisus Hristos, așa cum o propovăduiește Biserica. Să fii animat în profunzime de necesitatea de a fi mântuit. Cel care nu crede că Iisus Hristos este Dumnezeu făcut Om pentru mântuirea noastră și nu simte în inima și în mintea sa nevoia de mântuire adusă de El, se găsește într-un oarecare pericol dacă încearcă să practice Rugăciunea lui Iisus. Pentru că el va practica Rugăciunea lui Iisus dintr-o perspectivă care nu este ortodoxă.

Această rugăciune cuprinde numele lui Dumnezeu făcut Om. Și în Vechiul Testament vedem deja că numele și Persoana sunt profund unite. Pentru aceasta Decalogul ne spune: „Să nu iei numele lui Dumnezeu în deșert”

Dumnezeu este prezent, într-o oarecare măsură, în însuși numele Său. Și noi trebuie să-l invocăm numele cu temere și cu dragoste, așa cum ne apropiem de Sfânta împărăție.

În același timp, Rugăciunea lui Iisus este o mărturisire a credinței despre Sfânta Treime. Când zicem: „Iisuse, Fiul lui Dumnezeu”, noi rostim deja numele Tatălui și al Fiului, și când zicem Hristos, ne referim la unirea pe care a primit-o Fiul lui Dumnezeu prin puterea Duhului Sfânt. Deci, în câteva cuvinte, îl mărturisim pe Dumnezeu Cel în Treime. Și unul din Treime S-a făcut om, pentru a-l mântui pe om. Aceasta persoană a primit numele Iisus, care înseamnă „Dumnezeu Mântuitor”; Dumnezeu Mântuitor pentru că noi, ca păcătoși, avem nevoie de mântuire. Acest fapt îl explicăm atunci când rostim „miluiește-mă pe mine, păcătosul” A fi păcătos nu este, înainte de toate, o categorie morală, ci ontologică, adică a fi adâncit în negura separării ontologice între Dumnezeu și om. Și pentru că suntem separați de Dumnezeu, nu-L cunoaștem și, deci, nu-L iubim. Numai în această perspectivă putem să rostim numele lui Iisus din această rugăciune.

Celelalte modalități privitoare la respirație sau la poziția corpului în timpul practicării Rugăciunii lui Iisus sunt accesorii, vizavi de aceste puncte esențiale pe care le-am amintit mai înainte. Există un oarecare risc să te axezi mai mult pe ceea ce este secundar și, de aceea, din acest punct de vedere exterior, Rugăciunea lui Iisus poate să se asemene pe undeva cu practicile yoga, adică repetarea neîncetată a unei formule scurte, ceea ce se numește o mantra. Dar, dincolo de această asemănare de suprafață, există o diferență fundamentală.

Baza Rugăciunii lui Iisus este revelația lui Dumnezeu prin Hristos, credința în Dumnezeul personal, în timp ce yoga este metodă spirituală aparținând unui univers spiritual cu totul altă față de cel pe care îl trăim noi, adică hinduismul, și nu trebuie să amestecăm în nici un caz perspectivele lor. De aceea îmi permit să vă rog să nu vă angajați în practica yoga, chiar dacă în primele etape acest lucru apare nevinovat și uneori util. Pentru că, esențial, fundamental, acest lucru aparține hinduismului și, fără să ne dăm seama, luăm o perspectivă ireconciliabilă cu credința noastră.

Dacă uneori am pierdut convingerea despre plinătatea credinței creștine și puterea sa de a ne mântui, dacă ni se pare că ne lipsește ceva, nu trebuie să căutăm în altă parte, ci trebuie să adâncim și să descoperim din ce în ce mai mult propria noastră bogăție, credința noastră ortodoxă, care este singura adevărată.

Cum practicați Rugăciunea lui Iisus în mănăstire?

Rugăciunea lui Iisus este, înainte de toate, o rugăciune personală, însă noi o utilizăm și ca rugăciune obștească. Aceasta se face astfel: facem mai întâi rugăciunile începătoare, apoi cineva rostește Psalmul 50 și Crezul și, după aceea, rând pe rând, se spun în jur de 8 metanii (cam 150 de boabe fiecare), cu Rugăciunea lui Iisus. Deci o persoană rostește cu glas tare Rugăciunea lui Iisus, iar ceilalți ascultă în tăcere. Și nu spune: „Doamne, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul”, ci „miluiește-ne pe noi” întrucât suntem împreună.

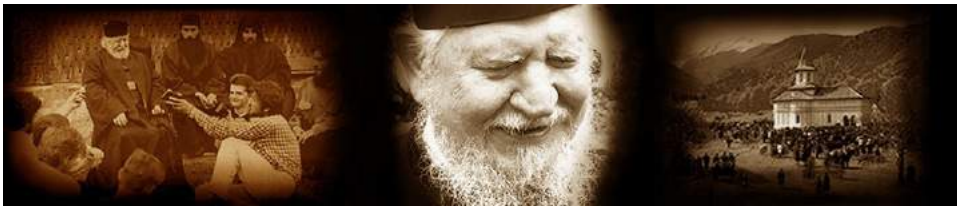
Această formă de rugăciune nu s-a trezit din fantezia cuiva, ci dintr-o necesitate: lipsa de cărți liturgice și, în același timp, facilitatea de a ne ruga astfel. Acum, când avem toate cărțile liturgice, continuăm totuși această rugăciune, pentru că ne dăm seama că ea a avut și are efecte extrem de pozitive. Avem de patru ori pe săptămână Stânta Liturghie; în ajunul duminicilor și sărbătorilor, avem ciclul liturgic complet - cele șapte Laude. Însă cele două puncte puternice sunt Liturghia și Rugăciunea lui Iisus. Această Rugăciune a lui Iisus s-a dovedit a fi fructuoasă atât pentru membrii comunității, pentru călugări, dar și pentru foarte numeroșii vizitatori credincioși pe care îi avem constant la rugăciunea noastră. Prin faptul că noi suntem de 12 naționalități acolo, în mănăstirea noastră vin foarte multe persoane, practic din toată Europa. Toți acești vizitatori vin în primul rând pentru personalitatea deosebită a părintelui Sofronie și datotită cărții despre Sfântul Siluan, tradusă în foarte multe limbi. Acești oameni care vin în mănăstire pentru părintele Sofronie, pentru Sfântul Siluan, învață Rugăciunea lui Iisus doar prin participarea la slujbele noastre. Și când distribuim recitarea Rugăciunii lui Iisus, în timpul ei, facem aceasta nu numai prin călugări, ci și prin credincioși. Astfel, multe persoane, pe de o parte, au învățat Rugăciunea lui Iisus, iar pe de altă parte, au încercat să o practice. Cred că este un mare dar al providenței divine că acum mulți credincioși, în afara mănăstirii, la ei acasă, au început să rostească Rugăciunea lui Iisus.

Cum se realizează coborârea minții în inimă și cum ne putem apăra de gânduri în timpul unirii minții cu inima?

Una dintre consecințele căderii în păcat a fost o anumită dezintegrare a unității omului; am putea spune că inima omului a fost cea mai atinsă și, în cercuri concentrice, începând cu inima, această dezintegrare s-a răspândit în toată ființa. Am putea descrie ceea ce s-a petrecut după păcat prin aceea că în Adam, care a fost alungat din Rai, mintea s-a separat de inimă și s-a confundat cu facultățile intelectuale ale ființei omului. Pe calea mântuirii, deci a reintegrării omului, este important ca aceste facultăți noetice să se reunească cu inima. Și dacă ne rugăm în această stare de unire a minții cu inima, vorbim de Rugăciunea inimii.

Foarte multe persoane au ajuns la această experiență a Rugăciunii inimii. Însă ramificarea omului prin rugăciune este mai degrabă darul harului, și părinții duhovnicești, chiar cei mai recentți, ne sfătuiesc să se utilizeze o tehnică.

Se pot utiliza anumite tehnici care, la un oarecare nivel, pot crea o stare de liniște interioară, însă nu acesta este scopul pe care îl căutăm, ci biruința asupra păcatului și unirea noastră cu Dumnezeu.

Sa traim si sa inmultim iubirea

În Sfânta noastră Biserică este rânduiala ca atunci când se citește din Sfânta Evanghelie să se spună și cuvinte de rugăciune, cuvinte de îndemn la rugăciune, ca să primim învrednicire pentru a asculta Sfânta Evanghelie.

Se spune: „Pe Domnul Dumnezeu nostru să-L rugăm”. Noi, auzind acest îndemn, răspundem: „Doamne miluiește”.

Când se citește din Sfânta Evanghelie, ni se atrage atenția că se citește un cuvânt care cuprinde înțelepciuni: „înțelepciune drepti, să ascultăm Sfânta Evanghelie. Pace tuturor”. Ni se mai spune apoi din care dintre cele patru Evanghelii se citește și ni se dă îndemnul: „Să luăm aminte”. Să luăm aminte de câte ori noi înșine citim Sfânta Evanghelie, să luăm aminte de câte ori ascultăm citindu-se Sfânta Evanghelie în biserică, să luăm aminte de câte ori ne vin în minte cuvinte din Sfânta Evanghelie. Să luăm aminte ca să împlinim tot ce putem împlini din ceea ce învățăm prin citirea, prin ascultarea, prin gândirea Sfintei Evanghelii. Să luăm aminte la cuvântul Mântuitorului nostru Iisus Hristos, cuvânt pe care Domnul Hristos l-a prezentat ca fiind cuvânt dătător de viață, despre care a spus Domnul Hristos: „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece Cuvântul meu de acum se întemeiază pe Sfânta Evanghelie, se întemeiază pe învățăturile Sfinților Apostoli, le întemeiază pe cuvintele Sfinților Părinți.

Cuvântul meu de acum va fi despre iubire, despre cea mai înaltă dintre virtuți, va fi în legătură cu trăirea și cu înmulțirea iubirii. Noi avem în sufletul nostru putere iubitoare. Fiecare dintre noi are o putere de a iubi și fiecare în sufletul lui folosește această putere. Unii mai mult, alții mai puțin, unii cu restrângere, alții cu largime, unii cu dorința de a mări iubirea, a-și înmulți propria fericire și a fericii și pe alții prin iubire. Sunt foarte multe stări pe care le au oamenii în legătură cu puterea aceasta iubitoare. Dar prea puțin ne gândim că există o poruncă a iubirii și porunca aceasta ne-a dat-o Dumnezeu.

Este o putere iubitoare în sufletul fiecăruia dintre noi, însă puterea aceasta iubitoare trebuie să fie disciplinată, trebuie să fie rânduită, trebuie să fie trăită după o anumită rânduială. Rânduiala după care trebuie trăită

iubirea este cuprinsă în dumnezeiasca Evanghelie, în scrierile Sfinților Apostoli, în scrierile Sfinților Părinți și la aceasta ne va fi luarea aminte.

Cineva care citește Sfânta Evanghelie după Matei, citind de la început ajunge foarte curând să citească următoarele cuvinte ale Domnului nostru Iisus Hristos în legătură cu iubirea: „Ați auzit că s'a zis [celor de demult]; «Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău.» Iar Eu vă zic vouă: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vatăimă și vă prigonesc” (Mt 5, 43-44). Sunt cuvinte care nu s'au mai spus niciodată în lumea aceasta până ce le-a spus Domnul Hristos. Sunt cuvinte pe care le știm și noi și cu care trăim după douăzeci de veacuri de creștinism. Și nouă ne vorbește Mântuitorul nostru Iisus Hristos, cu aceeași putere cu care a vorbit celor care l-au ascultat aici pe pământ Evanghelia. Evanghelia aduce cuvintele Domnului nostru Iisus Hristos în mintea și inima noastră, îl aduce pe Domnul Hristos în mijlocul nostru.

Domnul Hristos a spus cândva, referindu-Se la ucenicii Săi: „Cel ce vă primește pe voi, pe Mine mă primește, iar cel ce se leapădă de voi, de Mine se leapădă”. La acest cuvânt luând aminte Sfântul Marcu Ascetul, a scris în scrierile sale pe care le avem în Filocalie: „Cel ce primește cuvintele Cuvântului lui Dumnezeu, primește pe Dumnezeu Cuvântul”. Prin urmare, Domnul Hristos vine în inima noastră cu cuvântul Său din Evanghelie și ne spune și nouă ceea ce le-a spus ascultătorilor Săi de acum două mii de ani: „Ați auzit că s'a zis [celor de demult]; «Să iubești pe aproapele tău - deci pe omul de lângă tine - și să urăști pe vrăjmașul tău.»” Așa li s'a spus celor de demult. „Iar Eu vă zic vouă: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vatăimă și vă prigonesc”.

Erau cuvinte nemaiauzite, sunt cuvinte pe care le știm și noi și pe care le spunem și noi, dar în fața cărora avem o oarecare rețineră. Înțelegem să iubești pe omul care-ți face bine, înțelegem să iubești pe omul care te ajută, dar să iubești pe vrăjmașii tăi, pe oamenii care-ți fac rău, pe oamenii care te împiedică în înaintarea ta, să iubești pe oamenii care fac ceva ce ție nu-ți place, aceasta este ceva neașteptat. Și totuși Domnul Hristos aceasta o cere de la noi și aceasta o citim în Sfânta Evanghelie. Zice Domnul Hristos că aceasta ni se cere nouă ca să fim fiii Tatălui Celui din ceruri: să urmăm pe Tatăl Cel din Ceruri, despre care spune Domnul Hristos că: „răsare soarele peste cei răi și peste cei buni”, fără deosebire, și „trimite ploaia peste cei drepti și peste cei nedrepti”.

În sufletul nostru există o putere iubitoare pe care o folosim fără să ne gândim la o poruncă a lui Dumnezeu, căci spune Domnul Hristos: Ce folos puteți avea dacă iubiți pe cei ce vă iubesc pe voi? Aceasta o fac și cei care nu știu de Dumnezeu și cei care nu cred în Dumnezeu și păgânii și neamurile, ori voi, care știți de Dumnezeu, trebuie să faceți mai multe decât ceea ce vă cere firea. Și anume: trebuie să iubiți pe vrăjmașii voștri și pe cei care vă fac rău. Să nu fiți pomenitori de rău, să fiți iertători. Și Domnul Hristos pune în atenție datoria de a ierta și în rugăciunea pe care

ne-a lăsat-o, rugăciunea Tatăl nostru, în care spune: „Și ne iartă nouă păcatele noastre, precum iertăm și noi greșitorii noștri.”

Așadar, avem poruncă, nu numai îndemn, nu numai îndrumare, ci poruncă de la Dumnezeu să folosim puterea noastră iubitoare, cât mai bine și pentru cât mai mulți oameni, chiar pentru toți oamenii.

E adevărat că Domnul Hristos ne pune în vedere pe omul de lângă noi, care-l avem lângă noi, nu pe omul care e departe de noi. Iubiți pe aproapele vostru, pe omul de lângă voi, chiar dacă acesta vă vrea răul, chiar dacă acesta vă dușmănește, pentru că așa vrea Dumnezeu Care „răsare soarele peste cei buni și peste cei răi” și, trimite ploaia peste cei drepti și peste cei nedrepti”.

Ca să putem face aceasta trebuie să avem în vedere rugăciunea, binecuvântarea, iertarea. „Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vatamă și vă prigonesc”. Asta-i datoria oricărui creștin. Și asta-i într'un fel piatra de încercare a legăturii noastre cu Dumnezeu în ceea ce privește iubirea. Mergem mai departe și găsim tot în Sfânta Evanghelie de la Matei, în capitolul zece, cuvintele spuse de Domnul Hristos: „Cel ce iubește pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine; cel ce iubește pe jiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine. Și cel ce nu-și ia crucea și nu-mi urmează Mie, nu este vrednic de Mine.” (Mt 10, 37-38). Prin aceste cuvinte Domnul Hristos nu desființează iubirea față de părinți, iubirea părinților față de fii, ci Domnul Hristos vrea să înmulțească iubirea. Vrea Domnul Hristos ca mai întâi să-L iubim pe El și toate ale noastre să le rânduim după iubirea pe care o avem față de El.

Cel ce iubește pe mama sau pe tata mai mult decât pe Dumnezeu, înseamnă că va face poate și rele din iubirea față de tată sau față de mamă, din iubirea față de fiu sau față de fiică, va îngădui lucruri pe care nu le îngăduie Dumnezeu, dar cel ce-L iubește pe Mântuitorul mai presus de orice nu poate să facă un rău și poate să facă numai bine.

Mai găsim în Sfânta Evanghelie de la Matei și precizarea că cea mai mare poruncă este „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău, din tot cugetul tău, din toată puterea ta și pe aproapele tău ca pe tine însuți”. Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău, din tot cugetul tău, din toată puterea ta, aceasta este cea dintâi poruncă, a zis Domnul Hristos, cea mai mare poruncă, și a doua asemenea acesteia: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți”. Porunca aceasta o găsim în Sfânta Evanghelie de la Matei și în Sfânta Evanghelie de la Marcu. în Sfânta Evanghelie de la Marcu, e scris că un fariseu L-a întrebat pe Domnul Hristos care este cea dintâi dintre porunci și Domnul Hristos a răspuns: „Ascultă Israele, Domnul Dumnezeuul tău este singurul Domn, să nu ai alt dumnezeu în afară de El Să-L iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău, din toată puterea ta și din tot cugetul tău și să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți”. Și fariseul, auzind aceste cuvinte, a zis așa către

Domnul Hristos: „Bine ai grăit învățătorule, căci unul este Dumnezeu și a-L iubi pe El mai presus de orice și a iubi pe aproapele tău ca pe tine însuți este mai mult decât toate arderile de tot și toate jertfele”. Și Domnul Hristos i-a zis acelui om care a înțeles măreția poruncii: „Nu ești departe de împărăția lui Dumnezeu”. Deci orice om ce înțelege că porunca iubirii trebuie împlinită, orice om care se silește să îplinească porunca iubirii, adică nu numai să iubească la măsurile lui și după puterea lui, ci să fie conștient că e dator să iubească și când nu iubește, că trebuie să-l iubească pe aproapele său pentru că așa vrea Dumnezeu, acela nu-i departe de împărăția lui Dumnezeu. Dar departe este de împărăția lui Dumnezeu acela care nu-i preocupat de împlinirea poruncii pe care i-a dat-o Dumnezeu și care e cea mai mare poruncă.

Bineînțeles că porunca iubirii este o poruncă cuprinzătoare. Cine iubește pe Dumnezeu îplinește poruncile Lui. Așa-i scris în Sfânta Evanghelie de la Ioan, că a zis Domnul Hristos: „Cel ce îplinește poruncile Mele, acela este care Mă iubește și-L voi iubi și Mă voi arăta lui”. Iar Sfântul Marcu Ascetul în Filocalie are cuvântul că Hristos este ascuns în poruncile Sale și se descoperă pentru omul care îplinește poruncile. Trebuie să recunoaștem că, deși arătăm iubirea față de Dumnezeu și față de oameni în vreun fel sau altul, totuși nu suntem destul de cu luare-aminte la împlinirea poruncilor lui Dumnezeu. Nu ne gândim la iubire ca la un lucru pe care-l vrea Dumnezeu, împlinim iubirea după priceperea noastră, după gândirea noastră, după cum ne vine nouă, fără să ne gândim la o rânduială în iubire. Lucrurile merg așa, cam ca de la sine. Sunt oameni care nu se gândesc la Dumnezeu și totuși își arată puterea iubitoare, dar asta nu înseamnă să îplinești porunca lui Dumnezeu. Porunca lui Dumnezeu o îplinești atunci când te gândești că trebuie să faci mai multe decât faci, că ești dator cu iubirea, că ești dator cu iubire chiar și acolo unde ai porniri spre ură, când te gândești că trebuie să fii statornic în iubire, că trebuie să ceri ajutorul lui Dumnezeu, să faci mai mult decât ai făcut până în clipa de față, să ceri de la Dumnezeu puterea de a iubi așa cum ceri de la Dumnezeu înmulțirea credinței. Ucenicii Domnului nostru Iisus Hristos au zis către Mântuitorul Hristos: „Dă-ne mai multă credință”. Au cerut mai multă credință. Tot așa trebuie să cerem și noi: „Doamne, dă-mi mai multă credință”; „Doamne, dă-mi mai multă iubire. Dă-ne putere iubitoare, dă-ne statornicie în iubire. Aceasta spre lauda Ta și spre folosul nostru și spre folosul celor din jurul nostru”.

În Sfânta Evanghelie de la Ioan, citim cuvintele Domnului nostru Iisus Hristos: „Aceasta vă poruncesc: să vă iubiți unul pe altul” (In 15, 17). Deci, Domnul Hristos ne poruncește, nu numai ne îndrumază, ne îndeamnă, ne atrage atenția, ci ne poruncește. Ne poruncește să avem iubire, să folosim puterea noastră iubitoare, ne poruncește să ne iubim unii pe alții. Și zice Domnul Hristos: „Să vă iubiți unii pe alții, precum Eu v-am iubit pe voi”.

În Sfânta Evanghelie de la Matei, în legătură cu iubirea față de vrăjmași, citim cuvintele: „Fiți desăvârșiți precum Tatăl vostru Cel din ceruri desăvârșit este”. Ce înseamnă asta, să fii desăvârșit? Să faci tot ce poți face ca să împlinești voia lui Dumnezeu, să ajungi la deplinătate, să ajungi la perfecțiune, să nu te mulțumești cu puțin. Să faci întotdeauna ceva mai mult, să dorești mai mult, să cauți să te depășești și să te dăruiești. Cum zicea un părinte care mi-a fost mie îndrumător, Părintele Serafim Popescu, Dumnezeu să-l odihnească, care mi-a spus la o spovedanie: „Să te depășești și să te dăruiești”. Nu mi-a spus în ce să mă depășesc, nici cum să mă dăruiesc, dar mi-a spus cuvântul acesta și m’am gândit singur că, dat fiind faptul că Sfântul Apostol Pavel, în Epistola către Galateni zice: „În Hristos nici tăierea împrejur nu prețuiește nimic, nici netăierea împrejur, ci credința lucrătoare în iubire”, m’am gândit că e vorba de depășire în credință și dăruire în iubire.

În Epistola întâi către Corinteni, capitolul 13, Sfântul Apostol Pavel atrage atenția că cea mai mare dintre harisme, cel mai mare dintre darurile duhovnicești, este să ai iubire față de Dumnezeu și față de oameni și spune: „Vă arăt vouă o cale care este mai presus de orice altă cale: toate limbile îngerești și lumești de le-aș vorbi, dacă nu am dragoste m-am făcut aramă sunătoare și chimval răsunător”. Deci, înseamnă că sunt superficial, trăiesc viața numai pe deasupra, dacă nu am iubire. „Și dar proorocesc de aș avea, și tainele toate de le-aș cunoaște și orice știință, dacă nu am dragoste, nimic nu-mi folosește. Și de-aș avea credință atât de multă încât să mut și munții, dacă nu am dragoste nimic nu sunt. Și toată averea mea de-aș face > o milostenie și trupul de mi l-aș da să piară, dacă nu am dragoste, nimic nu-mi folosește.” Și Sfântul Apostol Pavel atrage atenția că iubirea este un dar de la Dumnezeu, dar este și o lucrare a omului. Iubirea le depășește pe toate, le covârșește pe toate. Toate, în fața iubirii, rămân cumva în urmă. Având în vedere iubirea față de oameni, asta înseamnă să iubești: să-l îndrăgești, să-ți fie drag, și dacă nu ți-e drag să fii nemulțumit, că încă n'ai ajuns unde trebuie să ajungi: să-ți fie drag omul de lângă tine.

Zice Sfântul Apostol Pavel în continuare, arătând ce lucruri bune cuprinde iubirea: „Dragostea rabdă îndelung, dragostea este plină de bunătate, dragostea nu știe de pizmă, nu se laudă, nu se trufește”. Sunt cinci lucruri bune pe care le gândește Sfântul Apostol Pavel în legătură cu dragostea. Dragostea rabdă îndelung, este îndelung răbdătoare, suportă tot ce-i de suportat, nu se împotrivește. Dragostea e plină de bunătate. Nu poți să ai iubire și să fii rău. Dacă ai bunătate e nădejde să ai și iubire, pentru că bunătatea se cuprinde în iubire și atunci unde nu e bunătate nu e nici iubire. Deci, dragostea este plină de bunătate. Dragostea nu știe de invidie, nu știe de pizmă, nu știe de nemulțumire pentru binele altuia. Nu se laudă, nu se trufește. Și mai departe zice Sfântul Apostol Pavel: „Dragostea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu pune la socoteală răul, nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr.”

Un om care îl iubește pe Dumnezeu și îl iubește pe omul de lângă el, iubește pe toți oamenii, acela nu se poartă cu necuviință, este un om cuviincios, politicos, nu caută ale sale sau nu caută numai ale sale, ci caută și ale altuia, se gândește și la binele altuia.

Fac aici o paranteză, un ocol, cum îmi place să spun: în istorisirea Sfinților Evangheliști despre înmulțirea pâinilor, este scris în Sfintele Evanghelii că ucenicii Domnului Hristos, văzând că mulțimea are trebuință de hrană și bineînțeles neștiind ce ar putea face Domnul ca să le dea hrană, au zis către Domnul Hristos: „Dă drumul oamenilor să se ducă prin satele din apropiere să-și cumpere hrană, să-și cumpere de mâncare Domnul Hristos a zis: „Nu au trebuință să se ducă ei, dați-le voi să mănânce”. Cuvintele acestea sunt cuvinte pe care noi le-am putea socoti ocazionale, și au fost ocazionale, dar sunt cuvinte de îndrumare, cuvinte care au rămas, au ajuns până la noi și pe care le știm și noi. Ele sunt un principiu de viață. „Dați-le voi să mănânce”. Ce înseamnă aceasta? Înseamnă că Domnul Hristos i-a obligat pe ucenicii Săi să se gândească ce ar putea face ei pentru oamenii care aveau trebuința, nu ce ar putea face oamenii aceia fără ei. Deci, Domnul Hristos ne dă nouă prin aceasta o îndrumare. În primul rând, să nu ne gândim ce pot face oamenii tară noi, ci să ne gândim ce am putea face noi pentru oameni. Iubirea obligă, iubirea angajează în felul acesta, îți dă un gând, gândul de-a face ceva, nu gândul de a-l lăsa pe om să se descurce fără tine, ci gândul de a face tu pentru el ceva.

Gândul acesta îl cuprinde neapărat iubirea, și pentru că îl cuprinde, trebuie să-l avem și noi în vedere pentru situațiile din jurul nostru. Mereu să ne gândim nu ce poate face omul fără noi, ci ce poate face omul împreună cu noi, sau ce putem face noi pentru omul de lângă noi. Deci, dragostea, care e plină de bunătate, se revarsă și prin aceasta, prin grija de omul de lângă tine. Dragostea nu caută numai ale sale, ci caută și ale altuia; nu se aprinde de mânie, unde-i mânie să știți că nu-i iubire. Oricât s’ar crede cineva de înaintat în viața duhovnicească, dacă se mânie, nu manifestă iubire, ci manifestă ne iubire. Poate nu totdeauna ură sau nu totdeauna gând de răzbunare, dar în orice caz, unjxn care are iubire, acela nu poate să aibă nici gând de răzbunare, nici gând de ură, nici gând de răutate, nici porniri de rpânie. Nu se aprinde de mânie, nu pune la socoteală răul. Răul care l-a pătimit de la cineva nu-l pune la socoteală, îl uită. Un părinte duhovnicesc, Sfântul Isidor Pelusiotul spune: „Răul să-l scrii pe apă”. Ați încercat vreodată să scrieți pe apă? Cred că n’ați încercat, dar dacă încercați, încercați degeaba, că nu se poate scrie pe apă. Ce vrea Sfanțul Isidor Pelusiotul să spună prin cuvintele: „Răul să-l scrii pe apă”? Vrea să spună să treci cu vederea răul, să astupi izvoarele răului, să nu te mai gândești niciodată la vreun rău pe care ți l-a făcut cineva. Deci, dragostea nu se aprinde de mânie, nu pune la suflet, nu pune la socoteală răul. Sfanțul Ioan Scărarul, vorbind despre pomenirea de rău, spune că este „păcat neîncetat, fărădelege neadormită, cui înfipt în suflet, rugina sufletului, viennele minții”. De ce? Pentru că scurmă la fericirea

omului, scunnă la liniștea omului, e scris chiar în Pateric că: „Cel care-i pomenitor de rău, ori de mănâncă, ori de bea, ori de doarme, ori de altceva face, cade, în rugină se mănâncă”. Iubirea nu are și nu poate avea așa ceva în sine.

Mai departe. Dragostea care nu se aprinde de mânie și nu pune la socoteală răul, nu se bucură de nedreptate, nu face nedreptate, nu e de acord cu ea, ci se bucură de adevăr. „Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le rabdă. Dragostea niciodată nu cade.” Să ne mai gândim la un text din Sfântul Apostol Pavel, cuprins în Epistola către Galateni: „Roada Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelungă răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credința, blândețea, înfrânarea poftelor”, și zice Sfântul Apostol Pavel că „împotriva unora ca acestea nu există lege”.

Sfântul Apostol Pavel alcătuieste lista aceasta după importanța celor pe care le pomenește. începe cu dragostea, dar urcușul duhovnicesc spre dragoste începe cu înfrânarea poftelor, cu blândețea, cu credința, cu facerea de bine. La mijloc este bunătatea, după aceea vin îndelung-răbdarea, apoi pacea, bucuria și iubirea.

În Epistola către Galateni, Sfântul Apostol Pavel ne îndeamnă să înlăturăm din sufletele noastre toate răutățile, toate păcatele câte știm noi că le avem. El pomenește unsprezece păcate în special, și anume: „Omorâți mădularele voastre de pe pământ: curvia, necurăția, patima, pofta rea, zgârcenia sau lăcomia care este închinarea la idoli”. Și mai departe: „Lepădați și voi toate acestea, mânia, iuțimea, defăimarea, cuvântul de rușine din gura voastră”. Mai zice Sfântul Apostol Pavel să lepădăm și minciuna, și apoi spune cu ce anume să ne întărim sufletele: „Imbrăcați-vă ca aleși ai lui Dumnezeu, sfinți preaiubiți cu îndurările lor, cu bunătate, blândețe, smerenie, cu îndelungă răbdare. Dacă are cineva ceva împotriva cuiva, precum Hristos v-a iertat, asemenea iertați și voi.” Și adaugă Sfântul Apostol Pavel: „Peste toate acestea îmbrăcați-vă cu iubirea care este legătura desăvârșirii și pacea lui Hristos care covârșește toată mintea, să sălășluiască în sufletele noastre.” Dacă știm lucrurile acestea știm cum să înmulțim iubirea și din noi și din lumea aceasta. De ce totuși în lumea aceasta este prea puțină iubire? De ce este ură, de ce este răzvrătire, de ce este gând de răzbunare, de ce este răutate? De ce toate astea?

Pentru că nu ținem seamă de Dumnezeu. Dacă am ține seama de Dumnezeu toate acestea ar dispărea din viața noastră, din sufletele noastre, din trăirile noastre, dintre noi. În Pateric se spune, de pildă, că erau doi părinți care se înțelegeau foarte bine unul cu altul. La un moment dat îi vine în minte unuia și zice către celălalt: „Hai să ne certăm și noi cum se ceartă oamenii din lume”. Celălalt a zis: „Bine, dar eu nu mă știu certa.” Și părintele zice: „Hai, că te învăț. Punem între noi o cărămidă și unul zice: Cărămida asta e a mea, celălalt zice: Nu-i a ta, că-i a mea, și din asta se face porneală”. Asta a fost o ceartă regizată, așa că n'a ieșit până la

urmă, pentru că cel care a zis întâi: „Cărămida asta e a mea”, a auzit de la celălalt: „Dacă-i a ta, ia-o și te du cu ea cu tot.” Și s'a sfârșit cearta.

De ce la noi nu se întâmplă așa? Nu se întâmplă așa, pentru că noi nu ținem seamă de cele bune, pentru că trăim o viață întâmplătoare. N-am ajuns la măsura aceea ca să avem atâta bunătate încât să nu mai știm ce e răutatea.

Este un părinte din cei de demult în Pateric. Se spune că era așa de bun încât din multa bunătate nu mai știa ce este răutatea, nici nu mai o presupunea. Noi, însă, avem viață amestecată. La noi la mănăstire a fost un părinte, Dumnezeu să-l odihnească, un țăran care s'a făcut călugăr la bătrânețe și avea o vorbă care mie mi-a plăcut foarte mult. Zicea: „Dragă, pe om dacă-l cauți de bun, bun îl găsești, dacă-l cauți de rău, și rău îl găsești”. Și așa este.

Tot în Pateric se spune în legătură cu Cuviosul Macarie: „Cu cuvânt bun și pe cel rău îl faci bun și cu cuvânt rău și pe cel bun îl faci rău”. Pentru că așa suntem noi. Noi care nu ținem seama de porunca iubirii, care știm că porunca cea mai mare e porunca iubirii, ne întrebăm de ce oare totuși nu avem destulă iubire, de ce nu suntem angajați prin iubire, de ce stăm nepăsători față de omul de lângă noi, de ce nu intervenim cu ceea ce putem să intervenim. Pentru că nu avem iubire. Și de ce nu avem iubire, ne spune Domnul Hristos: „Din pricina înmulțirii fărădelegilor iubirea multora se va răci.

Domnul Hristos, Care ne-a dat atâtea lucruri bune, ne cere totuși ceva. Ne cere să împlinim poruncile Lui și aceasta pentru binele nostru. Sfântul Simeon cel Nou Teologul spunea: „Cel ce păzește poruncile, nu numai el păzește poruncile, ci și poruncile îl păzesc pe el”

Cuvintele Domnului Iisus Hristos adresate unui învățător de lege care L-a întrebat pe Hristos: „Cine este aproapele meu?” sunt în acest sens elocvente. Domnul Iisus a răspuns și a spus pilda Samarineanului milostiv din care să înțeleagă că aproapele nostru este orice om care are trebuință de noi și prin care putem să înaintăm și noi sufletește. La Judecata de Apoi vom fi întrebați cum ne-am purtat față de omul de lângă noi și vom fi binecuvântați ai Tatălui ceresc numai dacă am făcut bine omului de lângă noi. Toate lucrurile acestea este bine să le avem în vedere. Domnul a spus omului acela căruia i-a spus pilda Samarineanului milostiv (samarinean care a dat ceva din prisosul lui, nu din necesarul lui, ci din prisosul lui): „Du- te și fa și tu asemenea”. Ajută pe omul acela care are nevoie de ajutorul tău, fa ceva pentru acela care e trimis de Dumnezeu și prin care crești și tu.

„Din pricina înmulțirii fărădelegilor, iubirea multora se va răci”. Să ne rugăm lui Dumnezeu să ne întărească El, să ne dea El gândurile care înmulțesc iubirea, să înlăturăm din sufletul nostru tot ce se împotrivesc iubirii. Să avem conștiința că numai atunci când iubim pe cineva cu adevărat îl purtăm în noi, îl aducem de afară înăuntru, în inima noastră. Doar atunci când ne comportăm față de el cum ne comportăm față de noi înșine. Noi suntem tare duplicitari, tare vicleni, îa porunca iubirii. Ducem

o viață mai mult întâmplătoare decât o viață rânduită, preferăm să ducem o viață așa cum ne vine decât o viață sub niște rânduieli ale lui Dumnezeu. Trăim uneori viața religioasă într'un fel în absența lui Dumnezeu, ca și când noi am avea o viață a noastră aici pe pământ, și Dumnezeu ar fi undeva departe. Dar să știți că Dumnezeu este cu noi, Dumnezeu este lângă noi, este în noi, Dumnezeu ne iubește. Un părinte de aici, de la noi, de la mănăstire de la Sâmbăta, Părintele Arsenie Boca, spunea că: „Iubirea lui Dumnezeu față de cel mai mare păcătos este mai mare decât iubirea celui mai mare sfânt față de Dumnezeu.” Dumnezeu este Tatăl nostru, Dumnezeu este iubirea. Dumnezeu ne cheamă, ne sfințește, ne miluiește, Dumnezeu e bun și iubitor de oameni. Și noi trebuie să fim iubitori de oameni. Dumnezeu este bun și milostiv cu oamenii, și noi trebuie să fim buni și milostivi cu oamenii. Dumnezeu are ca lucrare să ne miluiască și să ne mântuiască, și noi trebuie să avem iubire pentru omul de lângă noi, să-l miluim cu lucrarea și să-l ajutăm la mântuire. Dumnezeu este Dumnezeul milei și al îndurărilor și al iubirii, și noi trebuie să fim oameni cu iubire și cu milostenie și cu îndurare.

Cât ar trebui să ne gândim la astfel de lucruri, pentru că mai ales iubirea este fericire. Vrei să fii fericit, atunci să fii lucrător de iubire și ai bucuria pe care o dă Dumnezeu celor ce îl iubesc pe El. Să ne gândim mai mult la Dumnezeu, să ne gândim mai mult la datoria de a-L iubi pe Dumnezeu și pe omul de lângă noi. Să ne gândim mai mult că Dumnezeu este iubire și că Și-a arătat iubirea Sa față de noi. Să ne arătăm și noi recunoștința față de Dumnezeu, să ne înmulțim iubirea, să o trăim, să adăugăm la iubirea de până acum o iubire mai mare, mai puternică. În felul acesta înmulțim iubirea, înmulțim și fericirea noastră și fericirea altora.

Arhimandrit Teofil Paraian

- **Mulțumiri tuturor enoriașilor parohiei „Sfântul Nicolae” care și-au achitat cu regularitate datoriile către biserică în anul 2020.**

- **Totodată adresăm rugămintea de a-și reînnoi membría acelor care au întârziat s-o facă. Fiecare parohian care participă la viața liturgică și socială a bisericii trebuie să fie un membru în *good standing*.**

- **Deasemenea, dorim să-i încurajăm din toată inima pe toți cei care doresc să devină membri ai bisericii noastre asigurându-i că sprijinul lor este foarte apreciat. Ne bucurăm să-i primim în marea familie a Bisericii Sfântul Nicolae și le spunem: **”HRISTOS ESTE ÎN MIJLOCUL NOSTRU”****

Dragi enoriași,

SLUJBELE BISERICII NOASTRE

le puteți vedea și prin dispozitivele dvs. electronice făcând click pe pagina de internet a Bisericii

www.stnicholaschurch.net

sau pe pagina de Facebook

Sf Nicholas Romanian Church, NY

www.stnicholaschurch.net